



L' HOME.

III.

Los ulls.



fortunadament are voldria fer un bon article, pero un article que tingués cara y ulls y als ulls del sigle, fos digne d' alabar-se cada dia; mes, si no hi tinch bon ull, no es cap agravi, la voluntat no mereix may despreci; ab ulls de compassió 'm pot mirá 'l neci, pero ab ulls de bon zel mirará 'l sabi.

Com cad' hu veu las cosas á son tó, perque be diu un poeta d' alta lira que las cosas son sempre del coló del cristall en que l' home se las mira, jo, que no puch mirarlas ab cristall (perque 'l meu nasset xato te l' orgull de no aguantar los lentes prop del ull y ab prou feinas poguer del cap-de-vall ho reig tot natural y tinch creencia que del home, los mes nescessitats, son aquests mirallets agermanats qu' omplan lo vuí de sota 'l front ab ciencia.

Si bé tot fa prou falta, un hom sens peus, va dalt de un carretó y ab dos manetas que fan voltar las rodas, seré 'l veus, venent billets guanyant moltes pessetas.

Un home sense mans, va per'l carré colocant la munyeca al bras de una orga: Un home sense llengua, que si bé diuen que no hi es tot, en tan otorga ningú coneix sa falta y se respecte, buscantse per menjar un entremétj. Un home sense nas, que si bé es lletj, comprantse 'n un de cera ompla l' objecte, perque 'l servey que 'l nas fa á la persona no es pas lo que á dir 'n nas tenim fatlera sino los ulls que 'l nas nos apresona, ab la carn que de igual serveix la cera.

Mes un home sens ulls? si intenta un dia, com-

prarsen uns de vidre que 'n fa? res, ni sols pot distingir si una poesia está escrita ab las as ó si ab les es.

Ni veu ranas reulladas que ab cinisme donan folls partidaris d' unas y altres ó sigan enderrochs ahont nosaltres reyem mitj encallá 'l catalanisme.

Si es pobre y no sab mes que voidar pipas ni sab tocá 'l violon, ab cansó nova, ni sab fer grinyolar tibadas tripas damunt débil fullola de caova, lo veureu á un racó d' ahont espera que un sastre hi deixi caure algun botó, ó que un curro de gorra y gech rodó tiri alló que l' hi adorna la polsera.

No pot anar may sol y ab trista viu, fins es sa guia un gos dels menos fieros, mentre un municipal dels mes boleros no fassa un punt dels seus en mitj l' estiu.

L' hi donan mal menjar necis que crehuen qu' ell ignora l' adagi qu' es son castich, puig creyent ells que lo que 'ls ulls no veuen al cor no dol, n' abusan, y 'n te fástich.

En los costums vulgars mes be 's comprent que 'l ser lo milló 'ls ulls no es cap mentida. Las donas saben veure 'l peix pudent pels ulls que en-telats son, faltant la vida: es un pintor sens' ull guixa sens bull, lo pa que no es ullat ni 's menja ab fam, y las fullas mellors del enciam també son las de mes aprop del ull.

També una escala mes claror pot dur si te un bon ull y fins novells poetes se inspiran sempre mes ab las ninetas que tenen los ulls blaus com lo cel pur.

Humil demostra 'l cor de mes orgull y may se treu del cap perque enmatsina l' ullet que ha vist del ull de aquella nina tant vistosa y que 's veu que cau al ull.

Puig pensant en los ulls d' aquella dona no vé la son als ulls ni en nit de pausa, y no tancant los ulls, aquets son causa, de que l' hom no descansi ni una estona.

Y si 'ls regira molt y ab rabia 'ls frega, venjantse ells l' endemá de mil maneras, ensenyan blaus, fent

fer cara de pega com un d' aquets que sempre fan ulleras.

Al que no hi veu ni mes enllá del nas, sab dir un que la vena al ulls no acull, que s' ha de fer l' ull viu, s' ha d' obrir l' ull, que sense fe un pam d' ulls no menjarás; puig al mon tothom posa llots y escults baix la nau del que creix com las esponjas y hasta tothom fa uns ulls com unas tronjas per veure si á un rival pot treure 'ls ulls.

Si del home fa presa aquesta fiera anomenada tissis, ja se sab que 'l vulgo diu que te 'ls ulls á mitj cap provant que morirá fentse ells enrera.

Si fa temps que no has vist qui 't du amstat al véuret te dirá per fertho creure, «home ditxosos ulls que 's poden veure», provant que 'ls ulls son sempre lo anyorat.

Ells t' avisan de tot: si ab ví t' irritas los tens vermells, si se 't sobrix lo fel, los tens mes grochs, si has de tenir visitas, ab la picó ells t' ho diuen sens recel.

Ab una brossa al ull dius un mal mot y hasta si un bunyol fas, tot jove y vell dirá si 'ls ulls tenias al clatell per suposar als ulls mestres del tot.

Si parlas ab un home que no 't miri creurás que no t' ascolta y hasta ab l' ull coneixerás si en ouret te deliri ó si essentli pesat te porta ergull.

T' agradará una dona de cantó, mes si de fren-te veus que es lleganyosa, l' il-lusió 't fugirá: prova preciosa que de una dona l' ull es lo milló.

En viandas veus que lo que als ulls no agrada tampoch ho vol la boca y no es mania, que en los ulls es 'hon veus una alegría ó un sentiment d' alguna enamorada.

Y finalment diré, que 'l cap ja 'm bull d' escriure sobre l' ull tanta de estona y que 'l dia que tu aclucarás l' ull ja ningú farà cas de ta persona.

Are de mos lectors lo favor vull, que si en l' article han vist inútils trossos, la crítica, m' hi fasse los ulls grossos perque aixis ningú 'm tinga 'l dit al ull.

JOSEPH VERDÚ.



La llumanera.

Roda 'l mon y torna al Born.

A casa temps enrrera
teniam «llumanera»,
y ensesa ab tots los brochs (ans d' apagarlos)
per la pedra foguera
després per los llucquets, y puch jurarlos,
que recordant encare 'ls temps aquets
hi ha dona que 'm «carrega de llucquets».

Aprés van inventar los mistos d' esca
que encare per funia 'ls usa 'l men avi,
y aprés un' altre... «sabi»
que sens dupte deu ser molt de la gresca,
inventa aquests de teya
tots «ensofrats» tapant los «esperits»
al tenirlos als dits
del que al encendre 'ls feya
una ensumada sobre 'l flam aquell,
que 'n te recorts 'l Onofre
y sempre ha dut la «teya» en lo clatell;
y també hi ha qui «ensofra»
perque fins la persona menys adusta
llavors era «teyosa»,
perque eran tots d' aquella fusta hermosa
y avans de «encendre» ja 's tocava fusta.

Aprés una pandilla
de estudiants, van intentar los d' are
que 'n diuben de cerilla, y perso encare
hi ha algun estudiant «mitja cerilla».

Pero deixant lo que serveix pr' encendre,
y anant a lo inventat pera cremar,
a mi m' han fet entendre
que 'l oli es lo primer que 's va inventar:
va vení 'l «gas portàtil» que alguns creyan
que 's «portaria» bé y tampoch s' hi veyan.

L' invenció del petroli varen treure
y 's gasta mes per vidres que per such;
aprés que ja no hi ha qui 'l puga veure,
ni jo gastarne puch
perque al que 'n gasta 'l vulgo diu formal:
— «Fulano es del petróleo», — y es mal.

Algú va inventà 'l «xi-te», desembrés
que es per 'l istil pero «fa riure mes».

Y are veig que la moda es ab la cera,
qui no 's deixa «encerar» aprcha 'l gas;
unicament las donas de «bon nas»
ten-n guerra ab alguna bugadera,
que tant la moda 'ls prova
que hasta rentant ab gas creman la roba.

Es dir que anant la cosa ab tal manera
mòts que han rodat lo mon tornan al Born,
y yo per no tenirhi cap trastorn
també vull tornà enrrera,
y tot ho deixo per LA LLUMANERA.

GESTUS.

Replém lo clau.

Casi tots los periódichs han parlat del suelto que en lo
número 4 de nostres «Jochs Florals» preguntabam ahont
son los objectes entregats pera la loteria que en 1873 s' ini-
cià en favor de la viuda y familia de 'n Robert Robert,
igual que 's fa avuy per En Thomàs Padró.

Ningú ha respost encare; senyor Font y Guitart, si vosté
que es qui deu respondre ha resolt fer lo sort, podrém fer
públichs los comentaris que fins are s' han fet?....

Deu lo perdó.

Lo sabi metje catalá, célebre filólech y poeta, don Pere
Mata, ha mort en Madrit deixant una munió de obras es-
critas.

Aquet célebre Mata es aquell que estava frente la habi-
tació de la del immortal Breton de los Herreros, que can-
sat de obrir als que demanavan á aquet, posá un lletrero
que deya:

«En esta mi habitacion
no vive ningun Breton.»

A lo que Breton contestá:

«Vive en esta vecindad
cierto médico poeta
que al pié de cada receta
pone MATA, y es verdad.»

Histórich.

— Hola ¿ahont vas, «desairat»?
— En busca de materia ab que fer alguns sueltos.
— ¿Qué no contestas á «El Mosquito»?
— Nó! espero que dongui 'l pas que 'l ha de posar á la
meva altura, pera aixis discutir de potencia á potencia.

Fora bestiolas.

Del trempat setmanari «La Bomba» tradubim lo següent:
«Per Jaen torna ja la llagosta á alsar lo vol, un metro y
mitj.

» De modo que ja comensará á distingirse en sas alas lo
«Dies iræ»

Nosaltres anyadim que també lo «Mosquito» infesta nostre
ciutat com una nova plaga de la llagosta, que qui vulga
lliurarse de sas bestials impertinencias, en lo carrer del
«despreci» trobará «Mosquiteras Gestusianas».

Llibres nous.

La aplaudida rondalla catalana «Mefistófeles», del sen-
yor Baruta, se ven ja impresa, en las principals llibrerías,
per quatre ralets no mes.

Lo agut autor senyor Anlés está acabant una pessa per
lo teatre del Bon Retiro.

Aviat veurán com LO DIARI HO PORTA y passarém CINCH
MINUTS FORA DEL MON al pensar en l' autor que fins are
ha viscut entre TRES BLANCHS Y UN NEGRE.

Col·legi Mercantil.

Segons novas, per lo nou jurat del Certámen que celebra
aquest col·legi per las festas de la Mercé, volen proposar
á don Manel Milá y Fontanals, don Francesch Pelay y Briz,
don Angel Guimerá, don Joseph Roca y Roca y don Marian
Aguiló y Fuster.

Pero senyor Dey, ¿y 'ls diplomas dels de l' any passat?

Toros.

Sembla mentida que la autoritat permeti que 's deixin
anar cunills, mentres lo toro es á la plassa y que per alcan-
sarlos se esposin tants imbecils á perdre la existencia com
tant tost pert un dels del diumenge passat.

Hi ha un CIVILISAT Marqués qu' ha presentat una pro-
posició per abolir tant repugnants com asquerosos espec-
tacles.

Molt guanyariam que s' aprobés.

«El Pájaro-Pinto».

Ha visitat nostra redacció aquet nou setmanari á qui
tonem ab gust la visita.

Segons se veu «El Pájaro-Pinto» será un aucell que can-
tará molt clar.

«La Atlántida».

En la tarde del diumenge últim en lo Ateneo Barcelonés
lo senyor Blanch y Píera llegí lo cant primer part del ter-
cer, los nou y deu y 'l final del celebrat poema del senyor
Verdaguer que tothom espera veurer imprés pera admirarlo.

En la Gaceta de Barcelona

Llegrem dilluns que 'l nou setmanari catalá «La Bander-
ra» no está ab res relacionat ab la «Bandera Catalana», que
en 1873 sortia.

Ho creyém perque los de «La Bandera Catalana» sabian
lo que feyan, que era molt, y los de «La Bandera» d'
avuy, no mes fan lo que saben, que es molt poch.

Dilluns passat.

Mentres passaba la professó de la Barceloneta y un socio
feya volar los coloms, deyan uns:

— Es una professó TRENCADA.

— Aixó ray, que l' hi comprin un bragué.

LO NIU GUERRERO.

En lo número próxim acabarem de donar los titols de las
composicions rebudas y lo jurat-calificador donará ja los ti-
tols de las composicions premiadas en lo Certámen. Aqueixa
societat ha nombrat socis HONORARIS á D. Joseph Verdú,
D. Eduart Tarascó, atrecista; D. Francisco Mora; al Empre-
sari del Teatre del Circo, D. Victor Font; á D. Rosendo
Arús y Arderiu, y á D. Anton Padrós, dibuixant.

Lo diumenje 17 tindrà lloch la festa en lo Teatre del Cir-
co á las 9 del matí. Los palcos quedan reservats per los
mantenedors, y lo escenari per los socis del «Niu Guerrero»,
socis honoraris, Prempsa, «Jurat calificador» é indivi-
duos del «Centre Antidinacsmopoliterápich».

Lo president de aquest Centre (Gran Rhaby) ofereix UN
MAGNÍFICH DESPERTADOR á la millor AUCA DE REDOLINS
que será il·lustrada y publicada, á espensas del mateix
Centre.

Per aquest premi sol, hi ha temps fins á las 12 de la nit
dei 14 del present per enviarho ab la deguda forma, en lo
carrer Ample, 15, botiga, ahont los senyors que oferiren
premis faran lo favor de enviarlos ans del dissapte dia 16.

Continuació de la llista de composicions rebudas en Se-
cretaría de lo «Niu guerrero», desde lo 31 de Maig fins al
7 del present:

N.º 37. Cants de boig, lema: Benaventrats los mansos.
— 38. Mestre Oriol (de Lleyda), Ed egli avia del fatto, etc.
— 39. Al segle, ¡avant! — 40. Las engunias d' un Mestre
d' Escola; qui no fassi bondat, etc. — 41. La Rambla de las
flors; de tot femne una toya. — 42. Lo riu y la salsareda;
un dia de tristesa. — 43. La diada de Nadal; vamos pastor-
cillos, vamos á Belen. — 44. La missió del poeta; cantan
dels grans Profetas l' arpa consoladora. — 45. Una pescate-
ra: son amor. — 46. Gelosia: son las quietas alenadas, etc.
— 47. Los marchmassons; á plis xieh scala no cal si cal, etc.
— 48. La cansó del afamat; panxa, fideos y arros. — 49. Un
pagés del piá de la Boqueria; defensa de un pagés. — 50. La
Rambla de las flors; oló de ruda. — 51. Un célebre general;
que batalla hemos ganado. — 52. Lo red de la Sila. — 53. A
foch y á sanch; San Jaume y á ells! — 54. Los Fenicios
y los Cartagos. — 55. Guerrers y crusats; tot calma. — 56.
Lo ciutadà Neron; yo quiero ver cien nobles, colgados de un
balcón. — 57. Lo Rey de las Ayguas. — 58. Mestre Jan; mie-
do en el corazon, llanto en los ojos. — 59. ¡Ojo! ¡ojo! ca-
zadores; diez reales mensuales. — 60. La lejítima; la espuma
broti á dolls. — 61. Gloria á Noé; llevant de taula (Clavé). —
62. Los conqueridors de Grecia; poema. — 63. A segar lo
blat; quant lo cranch lo sol boreja, etc. (Clavé). — 64. Ca-
jentas y grosas; lema; per tot l' any. — 65. La lira de Ju-
das; raby fonolls. — 66. Mosen Borra; lema; justicia. — 67.
A la font del Gat; lema; costellada forta. — 68. La parra del
meu balcó; lema; d' aquell planté. — 69. L' amor d' un
Guerrer; ¿Me quieres? Te quiero: dame el dedo (fothom).
— 70. ¡L' Imprenta! ¡La Gaceta!; Oh Rambla! — 71. Ma-
lahit jo!; A una.... — 72. ¡Oh! «gran» Teatro! ¡Oh!
«grans» actors! Quins «cops...» d' espasas, ¡Ay! «Odeon»;
lema; Lo Teatro de la abundancia. — 73. Opta al premi
tercer dels extraordinaris; lema; Un apuro pel secretari.

Aquesta llista, la de las composicions premiadas y la
dels socis honoraris estarán de manifest en los aparadors
de don Ramon Riera, carrer Ample, n.º 15, lo dimecres,
dia 13, y la poesia que opti al premi 7 será publicada en
un de los diaris locals y en «La Llumanera» de Nova York.

Lo que 's fa públich pera satisfacció dels interessats. =
Barcelona 9 de Juny de 1877. = Lo Secretari.

JOSEPH ORIOL MOLGOSA.



Sabis.

(Lletreta).

Lo metje don Pau Patxot
lo nom de sabi ha adquirit
perque segons d' ell s' ha dit,
no ha dut cap malalt al clot;
mes com qu' ell curars' no pot
un cert mal que 'l te aturidí,
fins que ma vida s' acabí
jo diré que no es un sabi.

Diuben que un sabi ¡oh ignorancia!
ha inventat un' arma fera
que dispara á la carrera
mil tiros á gran distancia;
donchs á un home qu' importancia
n' alcansa de tal manera
mentres jo visque, 'l meu llabi
no li daré 'l nom de sabi.

Qu' es sabi 'l mestre Bertran
perque sab molt sento á di;
mes, també m' han dit á mí
que del vici es molt amant;
mestre, donchs, que sabent tant
del vici.... no sab fugí,
per mes que algú á riure 's clavi,
diré, que no es pas un sabi.

Que es un sabi diu la gent
l'artista senyor Sumalla
y dorm en un jas de palla
y apenas menja aliment;
donchs artista que ab talent
per viurer be no treballa
encar' que algú 'm desalabi,
tinch de dir, que no es un sabi.

Governador, diputat,
y ministre una vegada
ha sigut don Gil Cibada,
que per sabi es alabat;
pro com sé que may ha estat
sa casa ben governada
tinch de dir sens ferli agravi
que no 'l tinch pas per un sabi.

Mes, l'Eloy, pagés astut,
que tan en pau com en guerra
ab profit cava la terra
fent diners, menjá y salut,
y á mes de ser tan trassut
los vicis lluny seu desterra,
per mes que 'l mon gens l'alabi
tinch de dir: ¡que es un gran sabi!

BOIXOMPIFAIG.

Murmulls.

Deya una pentinadora:
—Ay, estich cansada de rodar tol lo dia.
Y contestá 'l seu xicot:
—Donchs mira, Tuyetas, no vull que rodís tant perque
aixó de rodar fa molt burro de sinia y molt BANDERA.

Consti.

Nos han pregat que féssem constar que en la làmina de
«El Mosquito», del diumenge anterior, se desclidaren de
posarhi l'epígrafe dessobre que debia dir REDACTORES
DE «EL MOSQUITO», puig estant exactament retratats con-
templant nostre periódich, sols que per una errada de caixa
en l'últim vers del «Cuento» que l'acompanya, allà 'hont
diu FUNDANDO, deu llegirse LEYENDO.

Tinta blanca.

Diu «La Crónica de Cataluña» del dimecres, que habent-
se inventat ja lo reduhir lo ferro á paper, sols falta inven-
tar «tinta blanca» per que s'hi pogués fer alguna cosa
impresa.

SEÑORA «CRÓNICA»: De París surt un periódich titolat
«L'autre Monde» ab paper negre y tinta blanca, que sem-
bla estrany que vosté ignori.

«La Bandera».

Quan sortia «La bandera catalana», que escribian en AS,
també sortia «La llar», que escribian en ES, y are surt «La
Bandera» que escriuhen en AS y en ES.

De modo que en «La bandera catalana» s'hi veyan AS,
en «La llar» s'hi veyan ES y en «La Bandera» s'hi veyhen
AS-ES.

Certámen de Sant Gervasi.

Encare no s'han donat los llibres que van prometre als
accésits del certámen de l'any passat.

—Lo prometre no fa pobre— ¿vritat senyor Comerma?



L' amor.

Alguns escriptors de fama
tractant de lo qu' es l' amor,
han dit qu' es ardenta flama
que per lo cos se esparrama
fins que la recull lo cor.

No tractaré de negar
lo qu' ha dit un sabi ó dos,
mes, si vull assegurar
que tranqüil no 's pot estar
si l' amor no es correspos.

L' hom que s' hi trova, no riu,
no dorm, ni menja ni beu,
per sons amichs es esquiú
may canta ni se sonriu
y fa 'l mut per tot arreu.

Sempre la ràbia 'l domina,
res del mon, no l' hi fa goig,
sentir parlar, l' amohina
y son pobre cap barrina
fins que mort, ó 's torna boig.

¿Y si es correspost l' amor?
llavors cambia de sentit,
puig que son alligit cor
ja está absent de tot dolor
dins del fondo de son pit.

Llavors canta, menja y beu
y ab s' aymada may disputan,
als dos junts sempre se 'ls veu
com donan gracias á Deu
per la duxa que disfrutan.

SALVADOR CORT.

Teatres.

En un bonich lloch de la plassa Cerdá, va inaugurarsé
diumenge passat la Societat «Círculo Familiar».

Se posá en escena la comedia del senyor Pitarra «Las
carbassas de Monroig», y després se presentá lo senyor
Navarro á fer alguns jochs de mans que per la naturalitat,
senzillés y prestesa ab que va ferlos, revela molt bonas
disposicions pera l' art de la prestidigitació.

Luego s' obsequiá als concurrents ab un ball de societat.

Al Principal.

Ab l' estreno de la sarsuela «Blancos y azules» se des-
pedí la companyia de aquest teatre.

Tívoli.

Plé com un ou estava aquest teatre en la nit del dime-
cres que estrenaren la sarsuela dels senyors Capmany y
Molas y música del senyor Manent «Lo cant de la Marselle-
sa» que fou ben rebuda pel públich. En lo final del primer
acte cridaren los autors y 'l senyor Puig al anomenarlos
no 's recordá de 'l senyor Manent á qui ab insistencia de-
manava 'l públich com també al pintor senyor Soler y Robi-
rosa y sols varen sortir los senyors Capmany y Molas.

Lo llibret no es dolent, solament peca de senzill; parti-
cularment en lo segon y tercer acte que tot se ho emportan
aquells tambons que á nostre concepte tocan massa temps
seguir, aixís com sentim que 'ls autors de «Las cuás» s'
haigin encariyat tant en lo rutinari y ja gastat cant-cant.

Digne es d' elogi lo tros de música de aquell coro de ar-
mers: llástima que ja s' hagi fet tant abus del assumpte en
«La Manescal», «La cansó del Armer», «Lo trovador»,
«Las cançons de la forná», «La Maquinista» (de Clavé) y
altres.

No obstant, contem que la obra tindrà moltes represen-
tacions.

Bon Retiro.

Ja tornan á fer «Lo tamboriner» que tantas representa-
cions ne van dar l' any passat; no volém dir que sigui do-
lent pero sempre lo mateix atipa.

En quan al ball dirém que la simpática senyoreta Battú
es lo sol que fa brillar á l' ESTRELLA.

Teatre de la comédia.

Ab aquest titol, lo próxim dissapte 16 del present obrirá
las portas lo que fins are havia sigut «Teatre Quevedo» y
que s' havia dit que seria «Teatre Padró» mes s' hi ha
oposat lo germá del malhaurat Tomas Padró, perque ab lo
que 'l senyor Sanchez creya honrar la memòria del artista,
lo senyor Ramon Padró no ho ha considerat prou digne.

Nosaltres éram y som entusiastas del intel·ligent dibui-
xant, pero preguntem.... ¿Acas En Quevedo era menos
que En Padró?

En lo Poble Sech.

Un LLENO complert lograren las simpatias del senyor
Verdet que feu son benefici diumenje passat en lo jardí
Assiáich de la «Ensanche de Santa Madrona»

Dignes son de elogi las pessas que cantá 'l coro de «Los
Amichs de la Aurora» que ab tant acert dirigeix don Joa-

quim Casada, com també alguna de las poesias que 's lligi-
ren en obsequi al beneficiat qui agraibit y generós doná un
diná als autors y á la companyia l' endemá dilluns, en la
fonda de Europa, del carrer de la Boqueria (que apart de
tot serveixen mol bé) y 's lligiren també poesias dels sen-
yors Alsina, Artau, Baruta, Cort, Gestus, Palá y altres que
improvisaren també brin·is en vers.

* *

Avuy fa son benefici lo actor cómic senyor Solá ab «La
creu de la masia» y lo ball «Don Elástico», que tant s' en-
ginya lo senyor Panadero.

L' agudesa dels programás en forma de billet convidan
á anar á veure l' humor del senyor Solá.

* *

En lo mateix «Jardí Assiáich» diumenge próxim dia 17
fa també 'l benefici D. Joseph Maspons ab las aplaudidas
pessas «El Arcediano de San Gil» «Mefistófeles» del senyor
Baruta y «Lo cantó», del senyor Gestus. Además de llegirse
poesias dels autors de las sobre ditas pessas y dels que 'n
llegiren en lo benefici del senyor Verdet.

Tívoli de Vilanova.

Com era de esperar, sabém que 'l públich vilanoví va
rebre ab gran aplauso á las senyoras Mena, Avella y Sole
y als senyors Tutau, Soler, Goula, Valls, Pinos y á la com-
panyia en general.

Lo que no podém compendre es que 'l diari de aquella
vila defugi de fer justicia als actors, per venjar-se de un
petita qüestió que te ab l' empresa.



A ella mateixa.

I.

Per Deu, nena, treu lo rótul
del portal de casa teua
que no vull que 's crugin qu' ets
«ama de BURRAS de leche».

II.

Quan me cridan los teus llavis
com qui crida algun anell,
no se perque 'm sembra, nina,
que sento algun esmolet.

III.

¿No creus, nena, que t' estimi?
¿no creus que per tu pateixi?
doncas vaja, si no ho creus
no cal que mes ho fingeixi.

G.

A un' altre.

IV.

¿Sabs perque m' agradas nena?
¿Sabs perque al véuerit m' alegro?
perque sé que ets espartera
y jo so dels de Espartero.

TOSSINAIRE.



Literatura de carreró.

En lo carrer de Carders:

ENTRADA
LAPOSADA.

No entench lo nom de la entrada.

En lo carrer de Montealegre:

SELABAN LAS PRENDAS
SUSIAS.

Nosaltres alabem las netas.

En la plassa de Santa Ana:

Colegio de San Isidoro
de primera clase..

Vol dir pot ser que hi ha Sants Isidors de segona classe
veritat? i vaja un Col·legi!

Al entrant de lo Poble Sec per la part de Sant Antoni:

DISTRICTO 4.^o

BARIO 3.^o

CALLA DE LACRUS.

Mes valdria que callés lo lletrero, perquè això de LACRUS
es la creu mes grossa.

En un carretó que corra per la Rambla:

REFRESCOS

ELADOS.

—Endavant las ATXAS: y escoltin: ¿saben abont tenen
REFRESCOS CALIENTES?

En una travesia de la carretera de Sans:

CASADE

COMIDA.

Vel' aquí una dona que després de casada se la debian
menjar.

Jo.

(Seguirá).

A un Mambisito.

¿Quién te mete á criticar
lo que no sabes leer?

Mosquit que no vola gaire
m' ha tractat de escombriayre
què ab samblant nom no m' assombra;
dels «Jochs Florals» un desaire
l' hi ha semblat un cop de escombra.

Bravo Mosquitet bufó:
escriure versos no sé
segons la teva opinió:
donchs mira... á cops de bastó
fa feina

UN MATALASSÉ.

Senyor Manobra de «La Bandera».

No l' hi contestém la carta, ja que fins vosté mateix co-
neix, com diu en lo final, que te POCA SOLTA, ni lo des-
gavell ab pretencions de versos, que acredita ser de
un NINGÚ lo no estar firmat mes que las inicials de un
Jove Fanfarron y Gros.

En quan als sueltos regiri números de «La Campana de
Gracia» y veurá que á n' en Gestus se l' trova avans de la
quarta plana 'hont sols hi ha 'ls pobrets redactors de «La
Bandera», en la pila de las CARBASSAS, y regiri nostres
«Jochs Florals» pera que compregui que En Gestus cap
perdó te de demanar á ROCA que no ha intentat may de
somoure.

Procuri donchs que 'ls redolins de l' auca que 's prepa-
ra, no siguin tant bunyols com lo insertat per mostra, ahont
fa consonar «criada» ab «emblanquinaba» per provar
que ni redolins sab fer,

Llástima que per lo bunyol no puga enviarla en «Lo Niu
guerrero», ja que á la millor auca de redolins ofereixen
des d' avuy un premi extraordinari.

Perque veigi que ho desitjem, aquí va com sempre la
llissoneta setranal.

Escolti los sens versos:

«N' era una mare—que un sol fill te-NIA

»d' orgull son cor—ben fort ne ba-TIA

»lo fill aymat—á la guerra á-NA».

¿Veu aquestas síl·labas finals? donchs no hi caben: y
¿vosté vol fer versos? Deu li torni.

¡Ay gotim xarel-lo...!

«El Mosquito» pregunta si ecisteix un tomo de poesias
titolat «Rots», á lo que contestém nosaltres:

Los ROTS no mes ecisteixen en la boca de aqueix «Mos-
quit de aixeta», lo que si ecisteix es un tomet titolat BROTS
'hont hi ha poesias premiadas per un Jurat que «El Mos-
quito» respectaria sino estés MAL AVENIDO CON LA MORAL.

«Pobre bestia».

Tot animal després que l' han ferrat vol tirar cossas. Ai-
xis passa al «Mosquito» que despres de nosaltres dirli BURRO
no mes sab que DIBUIXARNOS LA PAFULA.

Senyor «Mosquito».

Quan sos necis redactors se firmin al pen de sos tontos
articles, contestarém á sos insults, mostra de poch educats.
Ab màscara se diuhen mes cosas que cara á cara.



Lo geperut.

Deya un dia á casa meva
un geperut, sens fer broma:
—¿Es cert que Deu va fe al home
á imatge y semblansa seva?

Anton dels Ases.

Ja l' planyo.

Avans de casarse en Roca
lo bacallaner, va dir:
—Estich cruixit, y un tanoca
preguntá: —Que t' van cruixir?
—Y ell digué: —Me te afectat
lo que per mí es gros treball
que 'ls vicaris me han TIRAT,
dos diumenges, TRONA AVALL.

J. CAMPAMÁ.

Lo cotxe dels morts.

Ne xafá un cotxe dels morts
á un xicot molt de la broma
y morint deya, envejós
morts per sobra y morts per sota.

PERICO MATALASSÉ.

Parlant d' un xarrayre.

—Lo seu fill (y no s' ofenga)
es per mí molt deslenguat:
—Dispensi: vosté va errat
lo que es que te «massa llenga».

F. X. TOLDRÁ.

Passar vi.

Me deya un dia en Peret
anant ab ell de camí
que habia passat molt vi
sense haber de pagar dret.
Y molta rahó tenia
que á fora se enborratxaba
y al tornar, de «tort», passaba
lo vi que al ventre tenia.

E. G. J.

Nom de la flor natural

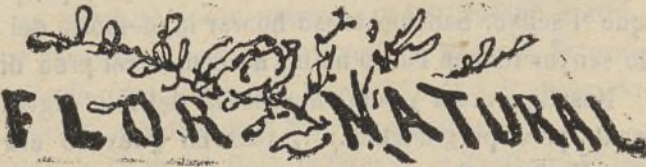
DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

CAN-TÓ.

Nom de la anterior

REINA DE LA FESTA.

—Donya endevinalla LIRA.



Ma PRIMERA es nota
y ma TRES igual
ma SEGONA es lletra
TRES-HU dibuixant.

PRIMA, DOS, TERCERA
me van dar abir,
mira donchs si 'm trovas
ab un TRES de pit.

ANGEL TOSCA.



—Respon: qu' es parlar?

¿Un sabi del tot...?

¿Què dius quan rals donas?

—Donchs vaja lector,

sino 'm sabs respondre

tot l' anterior

diré que hasta ignoras

lo dia que som.

G.

Lo nom d' aquesta senyora y l' de la Flor natural
lo sabrán diumenge próxim si no i' han enderminat.

MEMORIA DEL SENYOR SECRETARI dels «Jochs Florals».

Cinquanta nou son los treballs rebuts en secretaria fins á las
12 del mitj dia del Dimercres, resultant lo següent

JUDICI DEL CONSISTORI.

PREMIOS ORDINARIS

Premi de prosa:—Las orellas.—Accésit:—En xinagas.—

Menció:—Simils.

Premi de vers:—L' hivern.—Accésit:—Plors y riallas.—

Menció:—A un aucellet.—L' amor.—Lo jardiner.—Eseolta;

y Dos poncellas.

Premi d' humor:—Als manobras banderados.—Accésit:—

Lo caball sech.—Menció:—Tripijoch—y—La dona.

PREMIOS EXTRAORDINARIS.

Premi de Cançons:—A ma il·lusió.—Accésit:—Sota un ár-

bre.—Menció:—A una—A ella mateixa y—A un altre.

Premi de Compares y Comares:—Ja l' planyo.—Accésit:—

Lo cotxe dels morts. Menció:—Parlant de un xarrayre.

—La propietaria—Quina estranyesa—Pacte—La llet—Tram-

pas trampas—La ignoscencia—y—Quin xasco.

Premi de Xaradas:—Perque de mí hu dos poqués, etc.—

Accésit:—Ahont vas? etc.—Menció:—Tant es dos prima, etc.

—Una bestia es la primera, etc.—y Prima dos es una ter-

ra, etc.

Premi de Endevinallas:—Tinch nom com totas las cos-

sas, etc.—Accésit:—Quan soch persona distrech, etc.—

Menció:—No so persona ni bestia, etc.

CARBASSAS.

Al Mosquit—Flor natural.—Un poeta tronat.—A unss

floirs.—Lo talós.—Cuentos de vells.—Corri mi tots.—Un jove.

—Un soldat.—A una raspa.—A un Mosquit.—A un barrilay-

ra.—Bon Retiro.—A mon amic S. A.—Amor y engany.—

La bella y lo mirall.—Al caballero fil y veto.—A un pintor

atamat de fama.—Un contrast.—Una dona—y—Malvinatge

lo Mosquit.

Lo que 's fa públich pera satisfacció dels interessats.

Lo Secretari.

S' ADMETEN ANUNCIS

Á POCH PREU.

LLIBRERÍA, PAPERERIA

Y DEPÓSIT DE MÚSICA

DE

M. PUJOL Y MARTINEZ,

Rambla d' Estudis, n. 5.

En dit establiment se trova de venda la

S' NS RIVAL EN LO MON

TINTA DICRÓICA

comunicativa, senzilla y de colors

¡MILLOR QUE TOTA LAS CONEGUDAS!

No oxida las plumas ni castiga 'l paper.

Papers pera escriure, de totas classes.

| | Rs. |
|--|-----|
| BIBLIA DE LA HUMANIDAD, per Michelet. | 12 |
| LOS BESOS MALDITOS, per H. de Koch. | 4 |
| LAS MUGERES Y SUS NOMBRES — ELLAS. | 6 |
| FULLAS SECAS (poesias de D. S. Alsina). | 2 |
| VENUS RETOZONA. | 4 |
| MEL Y FEL (poesias de D. Joaquim Riera y Bertran). | 6 |
| BROTS (14 poesias y 25 fabulas satiricas) de D. Joseph Verdú (Gestus). | 4 |
| MANUAL DEL PINTOR á la ayguada y al lavad. | 3 |
| CATECISMO de los Maquinistas y fogoneros. | 10 |
| EL MODERNO DESTILADOR LICORISTA. | 24 |
| Obras de Koch, de Verne, Mayne-Reid, Aimard y otros celebrats autors. | |
| Se admeten suscripciones a la Ilustració Espanyola y Americana, Moda, Correo | |
| Y aquet periodich. | |

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

BARCELONA: Estampa de Thomás Gorchs, Cárme, 38.